

Oosterbeek 1944

Toneelspel in drie bedrijven

door

RIEN BUUNK

TONEELUITGEVERIJ VINK B.V.
(Grimas Theatergrime verkoop)
Tel: 072 - 5 11 24 07
E-mail: info@toneeluitgeverijvink.nl
Website: www.toneeluitgeverijvink.nl

VOORWAARDEN

Alle amateurverenigingen die het stuk: **OOSTERBEEK 1944** gaan opvoeren, dienen in alle programmaboekjes, posters, advertenties en eventuele andere publicaties de volledige naam van de oorspronkelijke auteur: **RIEN BUUNK** te vermelden.

De naam van de auteur moet verschijnen op een aparte regel, waar geen andere naam wordt genoemd.

Direct daarop volgend de titel van het stuk.

De naam van de auteur mag niet minder groot zijn dan 50% van de lettergrootte van de titel.

U dient tevens te vermelden dat u deze opvoering mag geven met speciale toestemming van het I.B.V.A. Holland bv te Alkmaar.

Copyright: © 2012 Anco Entertainment bv - Toneeluitgeverij Vink bv

Internet: www.toneeluitgeverijvink.nl

E-mail: info@toneeluitgeverijvink.nl

Niets uit deze uitgave mag verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt worden door middel van druk, fotokopie, verfilming, video opname, internet vertoning (youtube e.d.) of op welke andere wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van I.B.V.A. HOLLAND bv te Alkmaar, welk bureau in deze namens de Uitgever optreedt.

Het is niet toegestaan de tekst te wijzigen en/of te bewerken zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van I.B.V.A. HOLLAND bv te Alkmaar, welk bureau in deze namens de Uitgever optreedt.

Vergunning tot opvoering van dit toneelwerk moet worden aangevraagd bij het Auteursrechtenbureau **I.B.V.A. HOLLAND bv**

Postbus 363

1800 AJ Alkmaar

Telefoon 072 - 5112135

Website: www.ibva.nl

Email: info@ibva.nl

ING bank: 81356 – IBAN: NL08INGB0000081356 BIC: INGBNL2A

Geen enkele andere instantie dan het IBVA heeft de bevoegdheid genoemde rechten van u te claimen, of te innen.

Auteursrechten betekenen het honorarium (loon!) voor de auteur van wiens werk door u gebruik wordt gemaakt!

Auteursrechten moeten betaald worden voor elke voorstelling, dus ook voor try-outs, voorstellingen in/voor zorginstellingen, scholen e.d.

Vergunning tot opvoering:

1. Aankoop van minimaal **10** tekstboekjes bij de uitgever.
2. U vult het aanvraagformulier in op www.ibva.nl of u zendt de aanvraagkaart (tevens bewijs van aankoop), met uw gegevens, naar I.B.V.A. Holland. Uw aanvraag dient tenminste **drie weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van I.B.V.A. Holland.
3. U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Vergunning tot HER-opvoering(en):

1. U vult het aanvraagformulier in op www.ibva.nl of u zendt de aanvraagkaart met uw gegevens naar I.B.V.A. Holland. Uw aanvraag dient tenminste **drie weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van I.B.V.A. Holland.
2. U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Opvoeringen zonder vergunning zijn niet toegestaan en strafbaar op grond van de Auteurswet 1912. Zij worden gerechtelijk vervolgd, terwijl de geldende rechten met 100% worden verhoogd. Het tarief wordt met 20% verhoogd voor opvoeringen waarvoor geen toestemming werd aangevraagd binnen drie weken voorafgaand aan de voorstelling.

Het is verboden gebruik te maken van gekregen, geleende, gehuurde of van anderen dan de uitgever gekochte tekstboekjes.

**Rechten BELGIË: Toneelfonds JANSSENS, afd. Auteursrechten,
Te Boelaerlei 107 - 2140 Bght ANTWERPEN Telefoon (03)3.66.44.00.
Geen enkele andere instantie heeft de bevoegdheid genoemde rechten
van u te claimen, of te innen.**

PERSONEN

Annie van Dalen, 48 jaar, weduwe en moeder van Wilma.

Wilma van Dalen, 23 jaar, dochter van Annie.

Hendrik Willemsen, 52 jaar, buurman van Annie.

Frits Willemsen, 23 jaar, zoon van Hendrik

Hanna Cohen, 23 jaar, onderduikster

Heinz Winkelman, 28 jaar, soldaat in de Wehrmacht

Wilfried Winkelman, 29 jaar, kapitein bij de Waffen-SS

Eva Winkelman, 27 jaar, verpleegster in het veldhospitaal

Jaap Bloemendaal, 34 jaar, lid van de ondergrondse

Hennie Jansen, 24 jaar, lid van de ondergrondse

Decor:

Het toneelstuk speelt zich af in de kelder van de familie van Dalen. Achterop het toneel is een doorgang naar de trap naar boven. Linksachter op het toneel zit een verborgen luik waar de onderduikster doorheen kan kruipen. Er staat een kast voor. Voor op het toneel staat, bijvoorbeeld, een oude naaimachine, als je deze openklapt zit er onder de naaimachine een radio. Verder staan er in de kelder allerlei manden, dozen, zakken met aardappelen, twee stoelen, een grote tafel en eventueel een paar kasten, kisten of rekken. Aan het plafond hangen 2 ouderwetse lampen die het gehele stuk door branden. Het geheel moet er groezelig maar niet smerig uitzien.

Geluid:

Achter het toneel kan het best een klein houten trapje worden geplaatst, zodat het klinkt alsof personen de trap op en af lopen.

Gedurende het 1^e bedrijf, 1^e tafereel, moet er zo nu en dan het geluid zijn van overvliegende gevechtsvliegtuigen.

Gedurende het 1^e bedrijf, 2^e tafereel, moet er regelmatig het geluid zijn van grote aantallen bommenwerpers, transportvliegtuigen, gevechtsvliegtuigen die overkomen en sporadisch geweervuur.

Gedurende het 2^e bedrijf, gehele 1^e tafereel, moet er geweervuur, mitrailleurs en inslaande granaten hoorbaar zijn tevens moet er regelmatig het geluid zijn van grote aantallen bommenwerpers, transportvliegtuigen, gevechtsvliegtuigen die overkomen.

Gedurende het 2^e bedrijf, gehele 2^e tafereel, moet er geweervuur, mitrailleurs en inslaande granaten hoorbaar zijn. En zo nu en dan een gevechtsvliegtuig en eventueel tanks.

Gedurende het 3^e bedrijf, 1^e tafereel, moet er sporadisch het geluid zijn geweervuur en inslaande granaten en eventueel tanks.

Gedurende het 3^e bedrijf, 2^e tafereel, moet er sporadisch het geluid zijn geweervuur en inslaande granaten.

Kledingadvies:

Heinz: Draagt een normaal soldatenuiform van de Wehrmacht.

Wilfried: Draagt een zwart uniform van de patserdivisies.

De andere spelers dragen gewone kleding uit die tijd.

Uiteraard is het bovenstaande vrij in te vullen door de regisseur van het stuk.

1^e Bedrijf, 1^e tafereel.
De zaterdagmiddag van 16 september 1944.

(Wilma zit in de kelder aardappelen te schillen en Hanna zit bij haar. De toegang tot de schuilplaats van Hanna is zichtbaar)

Hanna: Vertel op, wat is er nog meer voor nieuws.

Wilma: De Amerikanen en Engelsen zijn al in België. De Moffen trekken op alle fronten terug. Het schijnt dat de Russen ook snel oprukken. Ze schijnen al vlak bij Warschau te staan. Bovendien is er in Warschau een opstand uitgebroken, dus ook op dat front zijn de Moffen aan het verliezen.

Hanna: Hoe weet je dat allemaal? Toch niet alleen van de radio want zoveel nieuws weten ze daar ook niet te vertellen. Misschien hebben ze het wel, maar vertellen ze het niet.

Wilma: Laten we het er maar op houden dat ik bepaalde bronnen heb, en dan weet jij genoeg.

Hanna: *(Opstandig.)* Oh.., het is zo nu en dan om gek van te worden. Ik zit hier nu al bijna een jaar en afgezien van de radio hoor of zie ik bijna niets of niemand.

Wilma: *(Glimlachend.)* Maar je hoort toch s-avonds wel de bommenwerpers overkomen?

Hanna: Ja natuurlijk. Dat is een geluid wat je niet kan missen. Als ze op weg zijn naar Duitsland hoor je ze al van verre aankomen. Zo'n laag gebrom van de motoren, wat langzamerhand aanzwelt, je kunt gewoon horen dat ze zwaar beladen zijn. Het is net of de motoren het uit kreunen en als ze dan een paar uur later terugkomen, klinken de motoren gewoon helderder. Alsof ze blij zijn van hun bommenlast verlost te zijn en mij willen laten weten dat ze de bommen kwijt zijn en dat er weer een paar Duitsers over de klink zijn gejaagd.

Wilma: *(legt haar hand op die van Hanna.)* Je moet nog even geduld hebben. Maar zoals het nu gaat denk ik dat de geallieerden binnen een maand hier zijn en we de oorlog hebben gewonnen.

Hanna: Ja, dat zal wel zo zijn..., maar hoe dichterbij ze komen, hoe langer de tijd lijkt te duren. Heb je trouwens nog iets gehoord, van die contacten van jou, over mijn familie.?

Wilma: Nee, nog niets. Maar je moet wel begrijpen dat het pas een paar weken geleden is dat ik hun dat gevraagd heb. Ze moeten heel voorzichtig te werk gaan willen ze zichzelf niet bloot geven. Sinds de geallieerden in Frankrijk zijn geland zijn de Duitsers argwanender en agressiever geworden dan ooit. Iedereen die verdacht wordt op de een of andere manier bij de ondergrondse betrokken te zijn wordt zondermeer opgepakt..... En de meesten worden daarna zonder

meer gefusilleerd. Wat dat betreft schijnen de Duitsers ook in de gaten te hebben dat het eind in zicht is. En dat ze, of Hitler nu anders staat te schreeuwen, de oorlog gaan verliezen.

Hanna: Maar ben je niet bang dat ze met die nieuwe wapens misschien alsnog de overhand gaan krijgen.

Wilma: Nee hoor, sinds de landingen in Frankrijk, zijn ze begonnen met hun nieuwe geheime wapen de V1, vergeltungswaffe nummer eins zoals Goebbels staat te brallen. Maar de opmars van de geallieerden heeft er geen moment om stil gestaan.

Hanna: Ik hoop dat je gelijk hebt...., maar op de een of andere manier heb ik het gevoel dat deze oorlog nog wel een paar jaar kan gaan duren.

Wilma: *(Resoluut)* Nou moet je eens goed luisteren. De geallieerden gaan de oorlog binnen een paar maanden winnen en dan ben jij weer vrij om te gaan en staan waar jij wilt. Heb je dat goed begrepen.

Hanna: *(Glimlachend.)* Jawel commandant. *(Plotseling is er gestommel te horen bovenaan de trap, Hanna schrikt en kruipt snel in haar geheime verblijf. Wilma schuift de kast er weer voor.)*

Frits

Frits: Goeiemorgen Wilma.

Wilma: *(Kwaad.)* Klootzak dat je er bent...., laat me toch niet zo schrikken.

Frits: *(Verbaasd.)* Hoezo...? Er is toch niets aan de hand?

Wilma: Hanna zat net bij me.

Frits: *(Begrijpend.)* Ah zo, ja sorry. Even niet aan gedacht. Maar is het dan niet verstandiger de deur op slot te doen?

Wilma: Dat doe ik normaal ook, alleen het slot is kapot. Als het goed is wordt het aan het eind van de middag nog vervangen. *(Verschuift de kast weer.)* Kom er maar uit Hanna, het is Frits maar.

Hanna: *(Schuift de kast terug tegen de wand.)* Dag Frits, wil je me niet meer zo laten schrikken.

Frits: *(Kijkt verliefd naar Hanna, die maakt een hoofdbeweging richting Wilma, zo van Wilma is ook aanwezig.)* Sorry Hanna, even niet nagedacht. *(Tegen Wilma.)* Maar ik ben nogal opgewonden.

Wilma: Waarom?

Frits: *(Haalt papieren uit zijn zak.)* Ik heb hier een heleboel gegevens voor de ond...., ik bedoel: voor jouw contacten. Allerlei gegevens over troepenverplaatsingen en dergelijke.

Wilma: *(Leest snel de papieren.)* Hoe kom je hier aan?

Frits: Van mijn vader.

Wilma: Je gaat me toch niet vertellen dat hij dit soort informatie zomaar op tafel laat rondslingeren?

Frits: Nee, gisterenavond was een van de Duitse commandanten bij mijn vader omdat ze zijn hulp nodig hebben bij het inkwartieren van de Duitse soldaten. Ze waren net aan het overleggen toen de telefoon ging. Het was het een of andere Duitse hoofdkwartier en de commandant moest meteen daar naar toe, en om de een of andere reden moest mijn vader ook mee. Vervolgens vroeg mijn vader, omdat ze meteen weg moesten, of ik alle papieren in de kluis wilde opbergen. Uiteraard heb ik dat pas gedaan nadat ik alle belangrijke informatie had overgeschreven.

Wilma: Hier heb je opgeschreven dat er twee SS-pantserdivisies zijn gekomen om uit te rusten.

Frits: Ja, de 9^e en 10^e pantserdivisie zijn terug getrokken van het Oostfront om hier weer op krachten te komen. Hun commandant is ene generaal Bittrich, een generaal die er een is waar je rekening mee moet houden. Hij heeft overal al gevochten.

Wilma: Ik zal er voor zorgen dat deze informatie meteen wordt doorgegeven. (*Stopt de papieren achter haar bloes.*)

Hanna: Het is toch een rare wereld waarin we leven.

Wilma: Hoe bedoel je?

Hanna: Iedereen vecht tegen de Duitsers, en toch zijn er Nederlanders die met de Duitsers vechten. Neem nou Frits..., zijn vader is een hoge NSB'er en zijn zoon..., die helpt het verzet. (*Schud haar hoofd.*) Hoe langer je er over nadent....

Frits: (*Fel.*) Ik ben geen verrader, dat mijn vader een collaborateur is kan ik niets aan doen. Ik had ook liever dat hij aan de goede kant zou staan..., (*Zucht.*) maar helaas is het niet zo.

Hanna: Hoe is het eigenlijk zover gekomen, ik bedoel dat hij bij de NSB is gegaan?

Frits: Ik was pas 10 jaar toen mijn moeder overleed en mijn vader tegelijkertijd vader en moeder voor mij moest zijn. Hij heeft het wel geprobeerd, maar het lukte gewoonweg niet. Hij werd werkeloos en toen vervielen we langzamerhand in armoede. Er waren dagen dat we zelfs bijna niets te eten hadden. De NSB echter beloofde in die tijd alle leden voldoende eten..., en die belofte hebben ze ook gehouden. We hadden weer voldoende te eten. Bovendien werd vader gevraagd om een bestuursfunctie te vervullen. Vanaf dat moment kon bij hem de NSB niets meer fout doen, ze hadden er voor gezorgd dat we weer te eten hadden en dat mijn vader werk had. Iets wat de toenmalige Nederlandse regering niet voor elkaar kreeg. Toen de Duitsers in 1940 ons land binnenvielen was hij er van overtuigd dat dit alleen werd gedaan om te voorkomen dat de Engelsen en Fransen ons land zouden bezetten. Ze zouden later wel weer

vertrekken. In de afgelopen jaren is wel gebleken dat dit niet het geval was en werd er steeds meer nadruk gelegd op de communisten en Rusland.... Op de een of andere manier is hij in een moeras van gevoelens terecht gekomen waar hij steeds dieper in weg is gezakt..... Maar dat maakt op zich niet zoveel uit..., hij is..., *(Nadrukkelijk.)* en hij blijft.... een verrader.

Hanna: Ik ben blij dat ik niet in jou schoenen sta.

Frits: Hoe bedoel je?

Hanna: Als de oorlog over een paar maanden is afgelopen...., zal er met de verraders worden afgerekend.

Frits: *(Knikt en kijkt even zwijgend voor zich uit.)* Ja..., dat weet ik..., dat weet ik.

Hanna: Wat denk je te g.....

Wilma: *(Onderbreekt Hanna.)* We hebben het er nu genoeg over gehad. Frits ik zorg er voor dat deze informatie bij de juiste personen terecht komt. Als je nog meer informatie te pakken kunt krijgen...

Frits: Dan krijg je die van mij. *(Staat op en wil naar boven gaan. Plotseling horen ze buiten een gevechtsvliegtuig en mitrailleurs. Iemand komt snel de trap afrennen. Hanna heeft geen tijd om weg te kruipen.)*

Heinz

Heinz: *(Hijgend en knikt met zijn hoofd.)* Goedemorgen.., die Spitfire zat achter ons aan. *(Kijkt iedereen aan.)*

Wilma: *(Angstig)* Nou, ik denk dat hij nu wel weg is en dat je weer veilig naar buiten kunt.

Heinz: Even uithijgen en dan zal ik wel eens kijken waar de anderen zijn.

Frits: Als ik je stem zo hoor zou ik bijna zeggen dat je een Nederlander bent en geen Duitser.

Heinz: Ik ben helaas allebei.

Frits: Hoezo? Allebei?

Heinz: Ik heb zowel de Nederlandse als ook de Duitse nationaliteit.

Frits: Hoe kan dat nu?

Heinz: *(Peinzend.)* Ja..., hoe kan dat nu? Laten we het er maar op houden dat het een wrede speling van het noodlot is.

Wilma: Ik heb liever dat u nu vertrekt want ik moet de kelder gaan schoonvegen.

Heinz: *(Kijkt eerst Wilma aan en daarna Hanna.)* Ja, ik begrijp het. Ik zal eens boven gaan kijken. *(Af)*

Wilma: *(Loopt naar de doorgang en wacht net zo lang tot hij boven is. Zucht.)* Dat is ook nog maar net goed gegaan. Ik ben blij dat hij jou

niet naar je ausweis heeft gevraagd. (*Plotseling kwaad.*) Hoe kon je ook zo stom zijn om die kast terug te schuiven?

Frits: Ik denk dat je blij moet zijn dat ze dat gedaan heeft. Hij was zo snel beneden dat ze nooit op tijd had kunnen wegkruipen en wij de kast op zijn plaats hadden kunnen zetten. Hij heeft in ieder geval nu niet de geheime kamer gezien.

Wilma: Nee, maar hij heeft wel Hanna gezien.

Frits: Hanna kan ook voor een gewone buurvrouw doorgaan.

Hanna: Ja, maar mijn uiterlijk geeft toch wel aan dat er Joods bloed door mijn aderen vloeit. (*Kijkt aandachtig naar de kast.*) En waarom ik die kast heb teruggeschoven weet ik eigenlijk niet. Ik heb dat anders nog nooit gedaan... Alleen deze keer ging het vanzelf.

Frits: Misschien moest het wel zo zijn.

Wilma: Alles goed en wel, maar we moeten wel een nieuw onderduikadres voor je zien te vinden. Die soldaat weet nu dat jij hier zit. Misschien had hij nog niet meteen in de gaten dat je Joods bent..., maar we kunnen het risico niet lopen. Ik ga meteen naar boven om Jaap te bellen. (*Staat op en gaat naar boven. Af*)

Frits: Weer zo'n vuile verrader, ik hoop dat hij vandaag of morgen wel door die piloot geraakt wordt.

Hanna: (*Loopt naar Frits en omarmt hem.*) Nooit over nagedacht dat er ook mensen kunnen zijn met meerdere nationaliteiten.

Frits: (*Ongelovig.*) En jij gelooft dat? Laat me niet lachen. Het is er gewoon een die dienst heeft genomen in het Duitse leger. Elke Nederlander die dienst neemt krijgt ook automatisch de Duitse nationaliteit en nu het er slecht begint uit te zien willen die figuren natuurlijk graag terug..., maar ook met die smeerlappen zullen we na de oorlog afrekenen. (*Laat Hanna los.*) Pas op Wilma kan elk moment terug komen.

Hanna: (*Speels.*) Ja..., en...

Frits: Ik denk dat het niet het juiste moment is om haar te vertellen dat jij mijn vriendin bent geworden.

Hanna: (*Schalks.*) Je schaamt je toch niet voor je Joodse vriendinnetje?

Frits: (*beledigt.*) Hou op zeg. Je weet wel beter. Maar ik denk dat we even beter kunnen wachten met het bekendmaken tot de Amerikanen en Engelsen hier zijn. Oké?

Hanna: Oké. (*Ernstig.*) Zeg, heb jij nog ander nieuws gehoord..., ik bedoel, over die geruchten?

Frits: (*Ongemakkelijk.*) Welke geruchten precies bedoel je?

Hanna: (*Zucht.*) Je wet best welke geruchten ik bedoel.

Frits: (*Schud zijn hoofd.*) Nee, echt nieuws heb ik daarover niet gehoord....., maar....., die nare geruchten worden wel steeds sterker. Treinen vol Joden vertrekken naar het oosten maar niemand hoort ooit waar ze heen gaan.....

Hanna: (*Angstig ongelovig.*) Maar die andere geruchten....., die kunnen toch niet waar zijn.., ik bedoel...., dat ze alle Joden vermoorden. Het is toch niet mogelijk dat mensen elkaar zoiets aan doen?

Frits: Ik weet het niet, ik weet het echt niet..... Ik kan je alleen maar zeggen dat geruchten vaak van mond op mond worden doorverteld en dat iedereen ze veelal iets erger maakt dan ze zijn.

Hanna: Ik hoop het maar. Sinds mijn ouders zijn opgepakt en afgevoerd heb ik niets meer van hun gehoord.

Frits: (*Ongelovig.*) Je gaat me toch niet vertellen dat je contact met hen hebt gezocht... of dat je ze hebt geschreven? Dat moet je niet doen dat is veels te gevaarlijk....., voor je het weet komen de Duitsers er achter dat je hier zit.

Hanna: Ik heb die brieven ook niet via dit adres verstuurd. Zo stom ben ik nou ook weer niet, nee, ik heb ons oude adres gebruikt. Een stuk of 12 brieven heb ik nu al verzonden..., maar op geen enkele brief heb ik van hun een antwoord gekregen.

Frits: Misschien zijn die brieven niet bij hun aangekomen.

Hanna: (*Gelooft het zelf niet.*) Ja..., dat zal het waarschijnlijk zijn. (*Gestommel op de trap en tegelijk horen ze Wilma van achter het toneel* **Wilma:** *Ik ben het maar.*)

Wilma

Wilma: Jaap, komt dadelijk even hier naar toe om te kijken wat er zo snel mogelijk te regelen is.

Hanna: (*Enigszins teleurgesteld.*) Dat is goed....

Wilma: Is er iets?

Hanna: Ik wil hier eigenlijk niet weg.... In de afgelopen tijd heb ik op diverse plaatsen gezeten en..., eigenlijk wil ik niet meer van onderduikadres veranderen.

Wilma: Het spijt me voor je Hanna....., maar je weet net zo goed als ik dat er geen andere oplossing is.

Hanna: Ja..., ik weet het. (*Van boven hoor je Annie roepen* **Annie:** *Ben je beneden, Wilma?*)

Wilma: Ja, ik ben hier.

Annie

Annie: Goeie middag Hanna.

Hanna: Dag mevrouw van Dalen.

Annie: Zijn de aardappels geschild?

Wilma: Nee, nog niet helemaal. Eerst kwam Frits en toen kwam er nog een Duitse soldaat binnenstormen.

Annie: *(Verschrikt.)* Een Duitse soldaat!! Hier beneden...?

Wilma: Rustig maar moeder, volgens mij had hij niets in de gaten. Hij vluchtte hier alleen naar binnen omdat hij beschoten werd door een Spitfire. Hij ging weg zonder aandacht te besteden aan Hanna. Maar ik heb Jaap al gebeld dat ik een nieuw adres voor Hanna nodig heb.

Frits: Zeg, ik ga naar huis. Als ik nieuws hoor laat ik het jullie weten. *(Af)*

Annie: Hoe is het mogelijk? Zo'n nette jonge en dan zo'n ploert van een vader. *(Boven wordt op de deur gebonsd. Jaap: Ik kom aardappelen ophalen. Wilma loopt naar boven. Af)*

Wilma en Jaap

Jaap: Goeiemorgen mevrouw van Dalen, hallo Hanna. Als ik geweten had dat de deur niet op slot zat was ik gewoon naar binnengegaan. Je mag dat slot wel laten maken. *(Tegen Annie)* Ik heb even een tijdelijke oplossing aangebracht.

Annie: Dag Jaap, dat is goed. Hoe is het er mee?

Jaap: *(Grijnzend.)* Hoe het er mee is? We zijn de messen aan het slijpen..., binnenkort, als de Amerikanen en Engelsen hier zijn, is het bijltjesdag. Dan maken we korte metten met al die landverraders.

Wilma: Maar zover is het helaas nog niet, en tot die tijd moeten we heel voorzichtig zijn.

Jaap: Ja, je vertelde over de telefoon dat je aardappels over had. Zijn er problemen?

Wilma: Toen straks die Spitfire kwam overvliegen was er een Duitse soldaat die hier naar binnen vluchtte en Hanna heeft gezien.

Jaap: Tjeetje..., en de geheime ruimte stond zeker open....?

Hanna: Nee..., om de een of andere onverklaarbare redenen had ik de kast teruggeschoven. Hij heeft mij hier alleen zien zitten.

Jaap: Misschien hebben we dan nog een keer geluk gehad. Die gewone soldaten interesseert het niet zoveel meer. De oorlog kan hun gestolen worden..., het enige wat ze willen is levend en gezond weer thuis komen. Maar goed, desondanks dat zullen we toch maar een ander adres voor Hanna gaan zoeken.

Wilma: Weet je al iets?

Jaap: Nee..., de adressen liggen helaas niet voor het oprapen. Aan de ene kant omdat de meeste adressen vol zitten en aan de andere kant omdat er steeds meer mensen komen die het niet meer aandurven om een onderduiker in huis te nemen.

Annie: Vindt je dat gek Jaap...? Als de Duitsers een onderduiker in je huis vinden wordt je zelf ook meteen afgevoerd en ik kan geen enkele persoon opnoemen die dat is overkomen en weer is teruggekomen.

Jaap: Ja Annie, ik weet dat het een gevaarlijk iets is..., maar als we allemaal zo zouden denken dan zouden er duizenden zoals Hanna worden afgevoerd naar Joost mag weten waar. Bovendien, jullie helpen toch ook met gevaar voor eigen leven.

Hanna: Ik vroeg straks nog aan Frits of hij iets gehoord had over die geruchten, hij wist me niets nader te vertellen. Weet jij misschien iets Jaap?

Jaap: (*Kijkt ongemakkelijk.*) Eh..., ja..., wat zal ik zeggen....

Hanna: Als je iets weet moet je het me vertellen Jaap..., hoe slecht het nieuws ook is... Ik wordt gek van dat wachten zonder een teken van leven te krijgen van mijn familie.....

Jaap: (*Schraapt zijn keel.*) Ik ben bang dat die geruchten waar zijn Hanna..., er komen steeds meer verhalen boven water dat alle Joden naar Duitsland worden vervoerd naar concentratie-kampen en dat daarna niets meer van hen wordt vernomen.

Hanna: (*Angstig.*) Maar kan het niet zijn dat ze verder naar het oosten zijn vervoerd?

Jaap: De Russen zijn de Poolse grens al over....., zoveel ruimte is er niet meer in het oosten. Het spijt me Hanna (*Pakt haar hand.*)..., maar ik ben bang dat die geruchten helaas op waarheid berusten.

Wilma: Maar..., dat kan toch gewoon niet. Het is toch niet mogelijk dat die Moffen iedereen vermoorden? Zo onmenselijk kunnen zelfs zij toch niet zijn...?

Jaap: Het zijn niet de Duitsers in het algemeen maar vooral de SS-ers en de leden van de Gestapo die dit soort dingen doen. Dat zijn zulke vieze smeerlappen. Als je hoort wat ze allemaal in Rusland, Italië en Frankrijk hebben uitgehaald... De rillingen lopen je over de rug, als je er alleen maar aan denkt. Het is moeilijk voor te stellen dat mensen tot zo iets in staat zijn.

Annie: Als het werkelijk waar is dat ze zulke dingen doen, dan zijn het geen mensen maar beesten.

Wilma: Nee..., ze zijn nog minder dan beesten..., want zelfs beesten doen zo iets niet.

Hanna: (*Snikken.*) Ik hoop dat ik mijn familie nog terug zal zien..., oh..., ik kan jullie niet vertellen hoe graag ik mijn familie weer zou zien.

Jaap: (*Opgelaten.*) Je moet sterk zijn Hanna..., het kan best zijn dat je ouders en de rest van de familie ergens in het een of andere kamp tewerk is gesteld.

Hanna: (*Met betraande ogen.*) En dat geloof je zelf.

Als u het hele stuk wilt lezen dan kunt u via www.toneeluitgeverijvink.nl de tekst bestellen en toevoegen aan uw zichtzending.

Voor advies of vragen helpen wij u graag.

 info@toneeluitgeverijvink.nl

 072 5112407

“Samenspelen” is ons motto